

Blog van Noa Pothoven, 17 jaar

Hoi lezers van de website,

Ik zal me eerst even voorstellen. Ik ben Noa Pothoven. Ik ben zeventien jaar oud, of jong, het is maar hoe je het bekijkt.

Ik heb laatst met Peer van der Helm afgesproken, we hebben een goed gesprek gehad. Ik zit al jaren binnen de hulpverlening. Het schiet allemaal niet op. Sterker nog: het gaat steeds slechter met mij. Het begon met één keer per week een gesprekje, en inmiddels zijn we zo'n beetje dertig opnames binnen ziekenhuizen, psychiatrie en de gesloten jeugdzorg verder (dat aantal is een schatting).

Er is ontzettend lang aan symptoombestrijding gedaan. Ik heb chronische en complexe PTSS, anorexia, een depressie, een dwangstoornis en persoonlijkheidsproblematiek. Ik heb ook last van psychoses, ik ben suïcidaal en ik automutileer. Maar dat is allemaal niet belangrijk, dat vertel ik alleen zodat ik kan uitleggen wat ik bedoel met dat er jarenlang aan symptoombestrijding gedaan is.

Mijn "echte probleem" is de PTSS. Ik ben seksueel misbruikt en heb nog meer trauma's, maar vooral van het seksueel misbruik heb ik enorm veel last. Maar er werd, en soms zelfs wordt, gefocust op bijvoorbeeld de anorexia, automutilatie of depressie.

De eerste periode wist niemand van mijn traumatische ervaringen af, omdat ik er niet over durfde te vertellen, dus dat is niet vreemd. Maar zelfs toen de diagnose "PTSS" gesteld was, werd er nog gedaan aan symptoombestrijding. En ik begrijp wel dat het soms niet anders kon, bijvoorbeeld doordat ik vanwege een ernstig ondergewicht wel in het ziekenhuis móest worden opgenomen of doordat ik door suicidepogingen en acute suïcidaliteit wel op een crisisafdeling móest worden opgenomen. Maar toch... op die momenten werd er niet gewerkt aan het onderliggende probleem: de PTSS. Heel leuk en aardig allemaal, als je dan na een aantal maanden weer een acceptabel gewicht hebt, maar dan is de anorexia niet weg en dan is de PTSS al helemaal niet weg omdat die dan zolang niet behandeld is.

En nog iets anders dat bizar is.

Ik heb geen gedragsproblemen.
Geen gedragsstoornissen.

Daar is iedereen het mee eens, en daar is iedereen het ook altijd mee eens geweest. En tóch belandde ik in de gesloten jeugdzorg. Hoe dan..?

Als ze binnen de jeugdpsychiatrie niet meer weten wat ze met iemand aan moeten, dan sturen ze je maar gewoon door naar de jeugdzorg. En één keer ben ik naar de gesloten jeugdzorg gestuurd omdat er een te lange wachttijd was voor de afdeling binnen de jeugdpsychiatrie waar ik wél opgenomen kon worden. Maar de crisisafdeling kon of wilde mij niet zo lang op hun crisisafdeling houden (geld?) en dus ben ik naar de jeugdzorg gestuurd.

En ik ben niet de enige bij wie dat gebeurt is. Ik heb een heleboel vriendinnen en kennissen waarbij ditzelfde is gebeurd. Ook meiden die totaal niet thuishoren in de jeugdzorg, maar daar toch terechtgekomen zijn.

Binnen de jeugdzorg (met uitzondering van één plek, laat ik dat wel even benoemen) ben ik nog meer kapot gemaakt dan dat ik al was. Maandenlang in de isoleercel gezet. Uitgescholden, door groepsleiders. Groepsleiders die helemaal niets begrepen van mijn problematiek en daarom dingen deden en zeiden die averechts werkten. Bijvoorbeeld zeggen dat ik er prima uitzag, dat het allemaal onzin was wat die artsen zeiden, terwijl een arts net had gezegd dat ik toch echt te weinig woog. Wat maakte dat ik nóg minder ging eten, omdat die opmerking mijn anorexia enorm triggerde.

Mijn eindconclusie: er gaat zo ontzettend veel mis binnen de hulpverlening. Er moet zoveel veranderen. Onder andere moeten er zoveel meer behandel- en opnameplekken komen binnen de jeugdpsychiatrie, zodat die wachttijden niet zo enorm lang blijven. De wachttijden zijn gewoon bizar...

Ik vond het bijzonder om een blog te mogen schrijven voor op deze website. Ik hou erg van schrijven, ik heb zelfs ook een boek geschreven, een autobiografie.

- Noa